

MELBOURNE

RED BULL FORMULA 1 SEASON OPENING PARTY. De gigantische neonletters boven de baai reflecteren in het water. Door de dichte raampjes van onze gehuurde Audi A4 heen horen we de opzweepende beat die ons in de richting wijst van wat volgens ingewijden Het Feest Der Feesten is. Speciaal voor deze happening is een gedeelte van de Melbourne Docklands afgezet en omgetoverd in een bounty-strand, compleet met uit Indonesië geïmporteerd wit zand, cocktailbar en *lounge area*.

‘Als ze het doen, doen ze het goed,’ zegt Frank nadat we de auto hebben achtergelaten bij de jongemannen van *valet parking*, en ons bij de stroom gasten voegen die voortschuifelen over de rode loper. Tientallen fotografen verdringen zich rond de parade. Camera’s flitsen, lichtbundels dansen, overal lachende gezichten.

Ik kijk om me heen of ik bekende racegezichten zie en realiseer me dat ik eigenlijk alleen nog maar beroemde acteurs heb gespot. Mij hoor je niet klagen. Met Mel Gibson en Russell Crowe op grijpafstand paradeer ik op mijn loeihoge zwarte Yves Saint Laurent-lakpumps – met dank aan Fie – de rode loper af in de richting van de VIP-lounge. Mijn enige zorg op dit moment is mijn gloednieuwe zwart-wit-gele strapless Gucci-jurkje, dat ondanks de belofte van de verkoopster dat het écht op zijn plek zou blijven zitten, toch de neiging heeft om naar beneden te glijden.

De VIP-lounge blijkt een speciaal voor de gelegenheid gebouwd roterend plateau te zijn in het midden van het opgespoten strand, dat hoog boven de bruisende mensenmassa uittorent. Van bovenaf heb ik een perfect overzicht. Meisjes in niets verhullende bikini’s bewegen zich dansend door de menigte met boven hun hoofd dienbladen vol mojito’s, caipirinha’s en andere exotische cocktails. Gespierde *surfdudes* in shorts met halflange piekharen en bruinverbrande torso’s houden de gasten gamba’s en teryakispiesjes voor. In het water staat, op een podium op palen, een dj te draaien. Aan

het eind van de bar zie ik Nicole Kidman staan. Zou die donkere hunk haar nieuwe liefde zijn? Ze staat zeker tien meter bij me vandaan, maar ik zie in één oogopslag dat ze het nieuwste Hervé Leger-jurkje draagt. In reallife is ze al even beeldschon als op het witte doek.

‘Kijk,’ zegt Frank, ‘daar is John Jones, mijn teambaas. Laten we even gedag gaan zeggen.’ De stem van mijn eigen hunk haalt me weer terug naar de werkelijkheid. John ziet ons ook en begint enthousiast te wenken.

Onderweg naar de loungebank waar de teambaas met zijn entourage zit lopen we langs een vijftal mede-coureurs van Frank. Het valt me op hoe klein ze allemaal zijn in het echt. Een aantal van hen knikt Frank en mij in het voorbijgaan vriendelijk toe. Hoewel ik hard heb geoefend, herken ik de coureurs waarschijnlijk nog steeds niet alle tweeëntwintig, maar Michael Schumacher, David Coulthard en Rubens Barrichello haal ik er zo uit. En natuurlijk Niels van der Werff, de enige andere Nederlander die dit seizoen meerijdt met de groten. Zijn vriendin Mara zwaait enthousiast naar me, en gebaart dat we later wel zullen bijkletsen.

Het duizelt me van de vele namen en gezichten. Net als ik Frank wil voorstellen om even een kijkje beneden te nemen, heeft hij al weer een nieuwe bekende ontdekt, met wie hij meteen in een gesprek over techniek verwickeld raakt. Ik probeer nog een bijdrage te leveren door iets zinnigs te zeggen over aerodynamische vleugels, maar word overstemd door de harde muziek.

Uiteindelijk besluit ik op eigen houtje naar beneden te gaan, waar dj-legende Carl Cox inmiddels op het podium in het water de mensenmassa met zijn opzweepende housebeats in extatische sferen brengt. Ik voel de trillingen door mijn lichaam sidderen en geniet.

‘*Great atmosphere, don’t you think?*’ Ik kijk naast me, waar een man van een jaar of vijfendertig met een eendagsbaardje en halflang donker haar staat mee te deinen op de muziek. Hij draagt geen colbertje en heeft de bovenste knoopjes van zijn overhemd opengelaten.

‘Yeah,’ antwoord ik.

‘Je eerste keer?’

‘Eh... Is het te zien?’ Ik glimlach. Pfew, wat een lekker ding.

‘Alleen aan je gezichtsuitdrukking. Maar dat siert je.’

‘En met wie heb ik het genoeg?’

‘Sorry, stom van me. Philip Kensington, sportjournalist.’

‘Uit Engeland,’ raad ik.

‘Is het te zien?’

‘Te horen. Maar dat siert je.’

‘Ah, een vrouw met humor,’ lacht Philip. ‘Een zeldzaamheid in dit wereldje. Wil je iets drinken?’ Zijn hand raakt zachtjes mijn arm.

‘Eh...’ Ik schakel over naar de opperste staat van alertheid. Is het wel gepast voor een coureursvrouw om drankjes aan te nemen van vreemde mannen?

‘Je kunt niet op een Red Bull-openingsparty zijn geweest zonder de specialiteit van het huis te hebben geprobeerd,’ onderbreekt Philip mijn innerlijke dialoog, terwijl hij een ober wenkt en twee ice-wodka-Red Bull van het aangeboden dienblad pakt.

Ik kijk snel om me heen of ik Frank ergens zie.

Dan worden de lichten gedimd en bewegen alle spotlights zich naar het podium in het water. Carl Cox is verdwenen. Tromgeroffel klinkt. De lichten gaan uit. Om me heen dringen mensen zich naar voren om te zien wat er gaat gebeuren. Door het gedrang voel ik Philips lijf tegen het mijne. Het vijftienhonderd man sterke publiek op het strand begint te joelen, en dan herken ik de beginakkoorden van ‘Confide in me’.

‘Kylie Minogue!’ roep ik uit. ‘Ze hebben Kylie Minogue als special guest appearance!’

Philip kijkt me lachend aan. Zijn ogen zijn lichtbruin, met daaromheen een donkerbruin randje. Hij heeft wel iets van George Clooney. ‘En dat is nog maar de openingsact,’ zegt hij zwoel. ‘Meestal komt de klapper van de avond zo rond één uur.’

‘Wauw,’ fluister ik, terwijl ik mijn nek uitstrek om maar niets te missen van de show op het podium.

Van de zijkant voel ik een arm langzaam om mijn middel glijden. Ik schrik en kijk naar Philip. Die staat vrolijk mee te klappen met de openingssong. In één beweging draai ik me om.

‘Frank!’ Enthousiast sla ik mijn armen om hem heen. ‘Kijk, Kylie gaat optreden!’ zeg ik, wijzend naar het podium.

Frank kijkt niet naar het podium, maar richt zich tot mijn gezelschap. ‘Philip,’ groet hij sober.

Philip steekt zijn hand op.

‘Jullie kennen elkaar?’ vraag ik.

Frank knikt kort. ‘Tuurlijk. Wat dacht je ervan; zullen we maar eens richting hotel gaan? Morgen is het weer vroeg dag.’

Hè? Ik wil nog helemaal niet weg. Het begint nu pas leuk te worden. Kylie heeft ‘The locomotion’ ingezet, en de menigte wordt uitzinnig. Mijn blik dwaalt af naar het VIP-plateau, waar David Coulthard samen met Mike Webber tjoeketjoekebewegingen staat te maken.

‘Ik ben echt heel moe,’ dringt Frank aan. ‘Morgenochtend om negen uur moet ik op het circuit zijn.’

Eén blik op het gezicht van mijn echtgenoot volstaat om me te realiseren dat geen enkele overredingstechniek meer gaat werken. Dat stadium is duidelijk al gepasseerd.

‘Oké dan, laten we gaan,’ zeg ik.

Frank begint zich een weg te banen richting de uitgang. Ik maak een jammer-maar-helaas-gebaar naar Philip, die zijn hand naar me uitsteekt. ‘*It was a pleasure to meet you,*’ zegt hij. Terwijl ik zijn hand schud, voel ik iets in mijn handpalm glijden. Automatisch omsluiten mijn vingers het karton. Zijn kaartje, flitst het door me heen. Snel laat ik het in mijn Chanel-laktasje glijden.

‘Als je ooit iets nodig hebt, bel me dan,’ zegt Philip. ‘Ik loop al een tijdje mee in dit wereldje.’

De hele autorit naar huis zegt Frank geen woord. Pas als we ons in onze suite in het Albert Park Hotel, aan de rand van het gelijknamige circuit waar Frank over een paar dagen zijn eerste race rijdt, in het kingsize bed hebben geïnstalleerd, doorbreekt hij de stilte.

‘Wat moest jij nou met die Philip Kensington?’

‘Niks. Gewoon kletsen. Hij is sportjournalist.’

‘Riooljournalist zul je bedoelen. Blijf maar ver bij die man uit de buurt. Die is niet te vertrouwen. In je gezicht is hij poeslief, maar achter je rug om schrijft hij de grootste leugens.’

Met een druk op de knop laat hij het hoofdeinde van het bed zakken en na vijf minuten merk ik aan zijn ademhaling dat hij in slaap is gevallen.

Ik weet niet of het door de Red Bull komt, of door het tijdsverschil, of door mijn irritatie over het feit dat ik de helft van het feest mis, maar slapen kan ik niet. Om drie uur ben ik het gewoel en gedraai zat en installeer ik me met mijn iPod en een glas witte wijn in de jacuzzi. Het werkt; door de muziek, de alcohol en het warme, bub-

belende water lijken mijn onrust en irritatie als sneeuw voor de zon te verdwijnen. Om kwart voor vier vlij ik me rozig tegen Frank aan en val in een diepe slaap.

Vanaf het terras van Gary's, een tentje met goddelijke *veggie foccacia's* en mango-smoothies, heb ik een goed uitzicht op de rand van Albert Park. Hoewel het maart is en de zomer hier op zijn eind loopt, brandt de zon op mijn huid. Ik zet mijn zonnebril op en probeer me voor te stellen hoe Frank nu met zijn data-engineer over het stratencircuit in het park loopt. Morgen, vrijdag, is het eindelijk zover. Dan mag hij voor het eerst met zijn auto het circuit op.

Ik reik naar het rietje dat uit mijn smoothie steekt en sla de *Sun Herald* open. Op pagina twee prijkt een levensgrote foto van Kylie die horizontaal de hoogte in wordt getild door de gespierde armen van haar dansers. Ik pak mijn mobieltje om een sms'je naar Fie te tikken.

Gucci mini in combi met zwarte YSL's doorslaand succes! Mel Gibson en Russell Crowe van me af moeten slaan. George Clooney's kaartje gescoord;-)

In mijn hoofd hoor ik het aanstekelijke hoge lachje van mijn vriendinnetje. Ik moet erom glimlachen.

'Ha Ies,' klinkt de stem van Frank in mijn oor.

'Hé, ben je er al weer?' zeg ik verrast. 'Ging het?'

Frank kijkt serieus. 'Nee, niet echt.'

'O?'

'Vlak voordat we het circuit op zouden gaan, riep John ons bijeen voor een team-meeting. Over de nieuwe reglementen voor de vleugels.'

Ik zet de blik op die ik altijd opzet als ik doe alsof ik iets begrijp. 'Heeft dat iets te maken met de snelheidsbeperking?' Ik kan me vaag herinneren dat ik daarover iets heb gelezen in een van de raceblaadjes waarop we geabonneerd zijn. Frank knikt bevestigend.

'De oude vleugels hebben te veel downforce, waardoor we volgens de FIA te snel gaan. Daarom moet elk team met aangepaste vleugels rijden. Nu blijkt opeens dat John die aangepaste vleugels niet op tijd in Melbourne kan krijgen en van plan is om gewoon met de huidige de baan op te gaan.'

‘Krijgt-ie daar dan geen problemen mee?’

‘Hij zegt dat er waarschijnlijk geen gezeik van komt, omdat ons team nog met de auto’s van vorig jaar rijdt. Volgens hem zijn de regels daarop niet van toepassing. Ik heb het vermoeden dat hij zelfs bereid is naar de rechter te gaan, als het moet.’

‘Denkt hij echt dat een rechter hem gelijk zal geven?’

‘Hij grijpt gewoon alles aan om maar kans te maken op punten. Punten betekenen inkomsten. Maar ja, als de rechter hem in het ongelijk stelt, wordt er dus helemaal niet geracet.’

‘Sjezus, Frank, wat klote voor je...’

Frank zwijgt en staart voor zich uit.

‘Wil je iets eten?’ vraag ik na een tijdje.

Bijna onzichtbaar schudt hij zijn hoofd. ‘Geen honger.’

Als we weglopen klinken er twee sms-piepjes uit Franks broekzak. *Andreas Manager*, zie ik in ’t schermpje staan, nadat hij zijn gsm heeft opengeklapt. ‘Ik land zaterdagochtend vroeg op Melbourne Airport,’ leest Frank voor. ‘Ga van vliegveld direct naar circuit. Zie jullie daar! Neem verrassing mee!’

‘Ik dacht dat hij vandaag zou aankomen,’ zeg ik verbaasd.

‘In de zes jaar dat-ie mijn manager is heb ik hem op één ding nooit kunnen betrappen,’ zegt Frank.

‘En dat is?’

‘Voorspelbaarheid.’

‘Tja, daar heb je gelijk in. Niets is zo veranderlijk als Andreas Kramer.’

‘G’dday, Ma’am, Sir,’ zegt een bruinverbrande security-medewerker met een zwaar Australisch accent. Ik reik hem Franks pas en die van mij aan, waarna ik twee keer een kort bliepje hoor en de toegangspoortjes zich vlak na elkaar openen.

In de paddock cruisen coureurs, monteurs, teambazen, sponsors en beeldschone vrouwen in Galliano-rokjes met Prada-zonnebrillen en Hermès-tassen langs elkaar heen op het warme asfalt. Terwijl Frank een paar telefoontjes pleegt, kijk ik om me heen en geniet van de mooie-mensen-parade.

Aan de linkerkant van de centrale doorgang staan de *hospitality*-tenten opgesteld, de tenten waarin de teamleden zich terug kunnen trekken om een hapje te eten, gasten te ontvangen of gemasseerd te worden. Alle teams zijn vertegenwoordigd: Ferrari, BMW,

Williams, McLaren... Helemaal achteraan in de rij herken ik de Minardi-kleuren.

In de hospitality-tent is het nog betrekkelijk rustig. Cateringpersoneel is bezig glazen jus d'orange en schalen met vers fruit uit te stallen op grote tafels, en een van de serveersters is champagneglazen aan het poleren achter de bar. Een vrouw in een keurige witte bloes plaatst vazen bloemen op de hoge statafels met witleren krukken.

'Daar staat Paolo. Kom mee, dan stel ik je aan hem voor,' zegt Frank, terwijl hij in de richting van zijn collega-coureur begint te lopen.

'Ik had me hem heel anders voorgesteld,' zeg ik lachend, als ik het kleine, ietwat vadsige Italiaantje zie staan. Misschien omdat ik bij het woord Italiaan automatisch een soort adonisbeeld voor me heb.

'O, en zie je die lange man met die donkere krulletjes?' zegt Frank. 'Dat is de data-engineer, Marc.'

Ik kijk even opzij naar Frank. Een gevoel van vertedering overspoelt me. Ik weet dat hij zich nu het liefst zou terugtrekken om zich volledig te kunnen focussen op het racen. Voor hem hoeft het sociale gebeuren eromheen niet zo. Maar hij realiseert zich ook dat ik hier nog niemand ken, de schat.

Als ik aan beide mannen ben voorgesteld knoop ik een gesprek aan met Giulia, de vrouw van Paolo, die zich ook bij het groepje heeft gevoegd.

'Heb je er een beetje zin in?' vraagt ze. 'O, sorry, dat is wel heel erg naar de bekende weg vragen. Alsof jij nu nee zou zeggen...'

Ik moet lachen om haar spontaniteit.

Na het handjes schudden moet Frank weg en ik besluit om me eerst even te gaan voorstellen aan de monteurs, en dan op zoek te gaan naar Mara.

Linksachter in de hoek van de pitbox zie ik een groepje mediterrane uitzierende mannen – van het type Ashton Kutcher – in overall om een auto staan. Gedecideerd loop ik naar de mannen toe en steek mijn hand uit naar de eerste.

'Hi, I'm Isa, the wife of Frank Wolf. Nice to meet you.'

'Piacere,' zegt de eerste monteur. Hij is de enige van het groepje die blond haar heeft. De mouwen van zijn overall heeft hij noncha-

lant om zijn middel geknoopt en zijn borsthaar steekt speels uit het witte singletje dat hij eronder draagt. Terwijl ik me ook aan de rest van de mannen voorstel, moet ik moeite doen me te concentreren op hun namen in plaats van op hoe hun biceps uitkomen in die strakke shirtjes. Hoewel ik mijn liefste glimlach heb opgezet, krijg ik voornamelijk glazige blikken.

Ik besluit een onschuldige vraag te stellen om het ijs te breken. *'What type of tyres would you guys go for in this kind of weather?'* Ik wijs naar de stellages met banden achter ons.

Niemand zegt wat. Vreemd, die Italianen zijn in mijn ervaring meestal niet zo schuchter als het op vrouwen aankomt. Waarschijnlijk niet gewend aan vrouwen die verstand van auto's hebben. Misschien boek ik meer succes met koetjes en kalfjes.

'I hope that it will be a bit less warm on Sunday. It's quite a change from the weather in Europe, don't you think?'

Weer geen antwoord. Ik begin me licht ongemakkelijk te voelen. Zit er iets tussen mijn tanden? Ben ik vergeten mijn rokje dicht te ritsen?

'Did I say something wrong?'

Nog meer stilte. O, mijn god. Ik kijk hulpeloos om me heen. Achter me staat Giulia. Ze lacht. 'Het ligt niet aan jou, hoor. Ze spreken geen Engels. Zal ik even tolk voor je spelen?'

Precies op dat moment gaat mijn telefoon. Met een rood hoofd en een verontschuldiging knikje naar de monteurs neem ik op.

'Met Isa.'

'Ha lief, met mij. Alles goed?'

Als ik Frank vertel over mijn debacle met de monteurs, schiet hij in de lach.

'Haha, cursusje Italiaans dan maar?' zegt hij. 'Ik moet snel weer door.' Frank is weer overgeschakeld op werkmodus. 'We gaan ons zo voorbereiden op de eerste training.'

'Geen probleem. Doe je ding. Dan ga ik hier gewoon door met mezelf belachelijk maken. Succes hè!'

'Dank je wel.'

'O, Frank...'

'Ja?'

'Vergeet niet te genieten.'